

Írská autorka **Claire Keegan** virtuózne vyjavuje úžasne veľa na celkom malom priestore. Stačí pár desiatok strán a pohne sa nám zem pod nohami. Nepohne sa na spôsob zemetrasenia či na spôsob vulkanický, ale na spôsob pomalého, trvalého tektonického vrásnenia, možno nie veľmi nápadne, ale nadsťho.

Na začiatku príbehu sa hlavná hrdinka, ešte dievčatko, vezie v otcovom aute k príbuzným. Netuší, čo ju u Kinsellovcov čaká. Pozerá sa na svet, čo jej ponúkli dospelí, svojím neobyčajným pohľadom, necháva v ňom spočinúť svoje rukaté-nohaté telo a vnímavú, zraniteľnú myseľ. To dievčatko hľadá aj na nás – a my naň. Očami rozšírenými prekvapením z divadla, ktoré život prináša.

FOSTER (v angličtine) – vychovávať cudzie dieťa; pestún

FOTER (v slovenčine mierne pejorativne) – otec

„Vieš byť rýchla?“
„Niekedy,“ odvetím.
„Dobre, tak utekaj až tam na koniec cestičky k schránke a potom nazad.“
„K schránke?“ pýtam sa.
„K schránke. Uvidíš ju tam. Bež tak rýchlo, ako dokážeš.“

Vyštartujem a uháňam na koniec cestičky k schránke, zoberiem poštu a trielim nazad. Kinsella sa díva na hodinky.

„Nebolo to zlé,“ uznáva, „na prvý raz.“

Claire Keegan

FOSTER

FOSTER

Claire Keegan

